

Erstatning for og videre ikke, thi anden Forurettelse lider den ikke. Og hvorledes skal Kjøbenhavn have denne Erstatning? Der synes der mig heller ikke at kunne være Spørgsmaal om, at Kjøbenhavn kan faae denne Erstatning efter nogetsomhelst andet Princip end efter Folketal; thi hvorfor i al Verden skulde Kjøbenhavn være Lodtager i den fælles Statskasse i noget andet Forhold end efter Folketallet? Hvorfor skulde Kjøbenhavn have Krav paa Bydelsler og Ydelsler ud af den fælles Statskasse i større Forhold end efter Folketallet? Det maa jo være ens for hele Landet i saa Henseende, og hvis man vil indrømme Kjøbenhavn større Berettigelse i saa Henseende, fører det jo *eo ipso* til, at man indrømmer det øvrige Land en mindre Berettigelse, hvad der forekommer mig at være aldeles uden Mening. Ifølge Tanken i hele Ordningen kan der derfor heller ikke være Spørgsmaal om, naar Kjøbenhavn ikke indtræder i Fællesskabet, at tage Hensyn til, hvad Kjøbenhavn for Tiden anvender paa sine Sindsfyge, thi det er jo heller ikke det, som i saa Henseende bliver det Synspunkt, som kommer til Anvendelse. Set nu, at man i Diebliffet, i Stedet for at gaa frem for det øvrige Lands Bedkommende, fik i Sinde at gaa tilbage, sæt man fik i Sinde at ville nedlægge et Par Sindsfygeanstalter, saa at Udgiften for det øvrige Land blev en ren Bagatel, saa skulde naturligvis Kjøbenhavn heller ikke have mere end en Del af denne rene Bagatel, uagtet det maatte vil gaa frem i Henseende til Sindsfygevaesen og selv anvende flere og flere Penge derpaa. Det forekommer mig at være indlysende, at naar Kjøbenhavn ikke indtræder i Fællesskabet, vil Maalestoffet for, hvad der tilkommer Kjøbenhavn, blive at sætte efter, hvad der af Statskassen anvendes til det øvrige Land, men at der aldeles ikke bliver Rum for noget Hensyn til, hvad Kjøbenhavn selv anvender paa sit Sindsfygevaesen. Derfor skjønner jeg ikke rettere, end at den Maade, hvorpaa Lovforslaget tænker sig Forholdet ordnet overfor Kjøbenhavn, er fuldstændig konsekvent fra det Synspunkt, som maa lægges til Grund for det Hele, og jeg ser ikke, at det er muligt at gaa nogen anden Vej uden at komme ind paa fuldstændige Inkonsekventer og Wilkaarligheder overfor den i og for sig simple, naturlige og retfærdige Tanke, hvorpaa Lovforslaget hviler. Derfor er altsaa Tanken den, at Kjøbenhavn kan træde ind i Fællesskabet, om den vil, og lade være, om den vil, og ladet den være, bliver den ved, saa længe den ikke indtræder i Fællesskabet, at nyde et Vederlag, som svarer til, hvad der ud af Statskassen gaar til

udelukkende Fordel for det øvrige Land, og det kan Kjøbenhavn blive ved med, i den Henseende er der ikke sat nogen anden Grændse end den, at Kjøbenhavns Ket til at indtræde i Fællesskabet skal udøves inden 10 Aar; gaar 10 Aar hen, uden at der fra Kjøbenhavns Side kommer nogen Fordring paa at optages i Fællesskabet, saa beholder Kjøbenhavn den Godtgjørelse, som den faar for, hvad der af Statskassen udredes til det øvrige Land; men den kan ikke fordrø at træde ind i Fællesskabet. Dermed er naturligvis ikke sagt, at den ikke skal eller ikke maa komme ind i Fællesskabet, men dermed er kun sagt, at det bliver Gjenstand for en ny Forhandling, og det er det, som Ændringsforslagene til § 4 gaar ud paa at udtrykke. Det er maatte muligt, at det, saaledes som det kommer til at ligge for, vil være mindre vel redigeret, saaledes at der kunde være Anledning til at bringe Sagen i Orden ved en Redaktionsforandring til 3die Behandling. Men Tanken er der ingen Meningsforskjel om, og jeg synes heller ikke, der kan være nogen Meningsforskjel derom, fordi det er saa selvindlysende, naar man vil gaa den Vej, Lovforslaget vil gaa.

Dernæst skal jeg med Hensyn til et Par andre Bemærkninger, der ere fremkomne under Forhandlingen, sige et Par Ord. Der blev saaledes i Gaar rørt ved, at der i Lovforslagets § 2 findes en Bestemmelse om, at Sindsfyge, der ere hjemmehørende paa Færøerne, kun modtages mod høiere Betaling. Der blev sagt, at det var urimeligt, fordi der, naar Udgiften nu gaar over paa Statskassen, ikke er nogen Grund til at stille Færøerne anderledes end det øvrige Land. Det maa jeg dog betviidle, eller rettere sagt, der kan ikke være nogen Tvivl derom. Grunden til, at Færøerne i den Henseende ikke kan optræde med samme Krav som det øvrige Land, er den, at Færøerne slet ikke have deltaget i de nuværende Sindsfygeanstalters Opførelse og ikke bidraget det Mindste til de nuværende Sindsfygeanstalter i Oringe, Aarhus og Viborg. Derfor er der altsaa en i Sagens Natur begrundet Marsag til, at Færøerne maa stilles anderledes end det øvrige Land i denne Henseende; det er vist. Men paa den anden Side er det jo et meget ringe Spørgsmaal; thi det Antal Sindsfyge paa Færøerne, der overhovedet kan blive Tale om at optage i Sindsfygeanstalterne, er jo overmaade lille, og jeg kan derfor ikke sige Andet, end at vil man af Billighedshensyn overfor Færøerne undtage dem fra denne Regel og lade dem komme til at nyde samme Stilling med Hensyn til Optagelse i de nye Sindsfygeanstalter, Statens